

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЗ «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
імені К. Д. УШИНСЬКОГО»

**МУЗИЧНА ТА ХОРЕОГРАФІЧНА ОСВІТА
В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНОГО
РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА**

**Матеріали і тези VIII Міжнародної конференції
молодих учених та студентів
(14-15 жовтня 2022 р.)**

2 том

ОДЕСА 2022

УДК: 37+78+792.8+008-021.1

Музична та хореографічна освіта в контексті культурного розвитку суспільства. Матеріали і тези VIII Міжнародної конференції молодих учених та студентів (Одеса 14-15 жовтня 2022 р.). — Т.2. — Одеса: ПНПУ імені К. Д. Ушинського, 2022. — 163 с.

Рекомендовано до друку вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д.Ушинського». Протокол № 4 від 27.10. 2022 р.

Рецензенти:

Мартинюк Тетяна Володимирівна, доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри-професор кафедри мистецьких дисциплін і методик навчання Університету Григорія Сковороди в Переяславі;

Демидова Віола Григорівна, кандидат педагогічних наук, професор, професор кафедри сольного співу Одеської національної музичної академії імені Антоніни Нежданової.

Матеріали і тези друкуються в авторській редакції

©Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського, 2022

діяльнісного та оцінного. Формування професійно - суб'єктної позиції майбутніх магістрів – «це самовизначення через оволодіння базовими компетентностями і професійно особистісний розвиток для досягнення професійної готовності»[1].

При цьому велика роль викладача, який розкриває індивідуальність майбутніх магістрів, що сприяє їх саморозвитку. Одним із важливих факторів вдосконалення моделі формування професійно-суб'єктної позиції є узгодження та наступність вивчення фундаментальних та спеціальних дисциплін, в яких певна роль належить навчально - методичним комплексам дисципліни.

Література

1. Хмельникова Л.І. Формування професійно-суб'єктної позиції студента /Л.І. Хмельникова, В.Ю. Слесарчук // Проблеми сучасної педагогічної освіти. Педагогіка і психологія.- 2-13.-Вип.39.- С.311-316.

Ді ТАНЬЧАО

*ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К.Д.Ушинського»*

Сніжана КЛЮЄВА

кандидат філософських наук, доцент

*ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К.Д.Ушинського»*

ФОРМУВАННЯ ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ПРОЦЕСІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Інтеграція України у світову спільноту потребує радикальних змін в освітній галузі. Необхідна наскрізна гуманізація освіти, посилення особистісного виміру в педагогічній науці і практиці. Орієнтація на людину має стати головною метою і змістом системи освіти ХХІ ст. На перше місце потрібно поставити людину і людинознавчі дисципліни [2]. З цією метою освіта повинна сприяти усвідомленню людиною власних коренів, свого місця у світі, засвоєння кожним індивідом етнокультури спільноти як способу її буття, з тим, щоб у майбутньому вміти вступити в діалог з іншими культурами, вільно рухатися у їхньому просторі за принципом «зі знання і поваги власної культури починається повага до інших культур, бажання вивчити знаки, символи, коди іншої спільноти, розуміти їх стереотипи поведінки, особливості світовідчуття та світосприйняття – основа толерантності і єдності». Це вірний шлях до формування культури міжетнічного спілкування, діалогу культур, без чого неможливе вільне просування у спільному європейському та світовому просторі.

Майбутнє кожної країни залежить від духовності і сформованості національної свідомості кожної особистості. Нові тенденції висвітлюють підходи до розвитку особистості та виховного впливу на її загальнокультурний розвиток. Впровадження компетентісно – орієнтованого навчання приділяє більше уваги до формування етнокультурної компетентності, яка виступає як інтегральна властивість особистості, яка оцінює національні смисли, духовність, етнічні картини світу, та головне – ставлення до специфіки інокультурного світу, осмислення її під час діяльності, в даному випадку музичної.

Етнокультурна компетентність є елементом не лише мистецької освіти та художньої направленості навчання, а і його буденної свідомості та повсякденної поведінки. Тому вона має наскрізний характер і охоплює всі сфери життєдіяльності, проявляється переважно на підсвідомому рівні. Слід усвідомлювати, що етнокультурна компетентність або некомпетентність особистості яскраво і суспільно значуще проявляється на стику культур, де можуть виникати різні конфлікти, пов'язані з розумінням, адекватним сприйняттям предметів, явищ, процесів відповідної культури. Необхідно пам'ятати, що на тлі зниження загальної етнокультурної компетентності в сучасних індустріальному суспільстві виявляються явища суспільної незатребуваності цієї якості [1]. Етнокультурна ідентифікація в даний час зазначається як ототожнення, уподібнення себе з членами даної етнічної спільноти; процес співставлення і порівняння суб'єкта даної етнічної спільноти з суб'єктами даної та інших спільнот [1].

Формування етнокультурної компетентності зумовлюється перебудовою внутрішньої сутності педагога в духовно-практичній діяльності, безперервним моральним вибором у результаті засвоєння ціннісних орієнтацій етнокультури, оптимальним природовідповідним розвитком всіх сфер особистості – когнітивної, морально-вольової, діяльнісно-практичної, емоційної.

В умовах євроінтеграції метою вищої освіти має стати усвідомленість людиною власних коренів, свого місця у світі, засвоєння кожним індивідом етнокультури спільноти, культури міжетнічного спілкування.

Література

1. Гуренко О., Впровадження технології формування етнокультурної компетентності студентів у практику роботи педуніверситету Див.: http://bdpu.org/scientific_published/2005/pedagogics_2_2005/28.
2. Маєвська Л. М. Модель підготовки майбутнього учителя до етнокультурного виховання молодших школярів, Див: <http://eprints.zu.edu.ua>.

3. Thomas J. Baerwald, Celeste Fraser, World Geography. Pearson Education, Inc., Prentice Hall, Boston, 2005.

Лі ХУНЯНЬ

*ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К.Д.Ушинського»*

АКТУАЛЬНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ ДИСТАНЦІЙНИХ ФОРМ НАВЧАННЯ В СУЧАСНІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ

Використання дистанційних форм навчання – невід’ємна частина процесу навчання і дуже актуальна в даний час. Їх значення в житті людини досягло нових висот. Ситуація епідеміологічна в світі привела практично до повного переходу до дистанційних форм навчання. Головним питанням виходить питання вибору платформ он-лайн роботи, які були б більш доцільні. Найбільш актуальними і практично доцільними виявилися такі платформи: Microsoft teams, Zoom, Moodle, Skype.

Дистанційні форми навчання мають крім недоліків і багато позитивних якостей, і перш за все, передача будь-якого обсягу і виду інформації на певні відстані. Індивідуалізація і диференціація навчання, стимулювання колективної творчості, розвиток самостійності і креативності кожного студента. Велика роль мотивації і мобільності та гнучкості освітнього процесу.

Недоліки відмічаються в не сформованості методичної бази для використання дистанційних форм, відсутність системного використання і технічних моментів.

Актуальність дистанційного навчання пов’язана з концентрацією інформаційної середовища і створення системи самонавчання і загального обміну інформаційними ресурсами.

Сучасні Інтернет-ресурси, такі як блоги, чати, соціальні мережі чи програми для онлайн-конференцій, пристосовуються до процесу навчання, знаходять застосування в різноманітних методиках і системах освіти [1]. Натомість сучасний студент – це особа, яка належить до нового, цифрового покоління, для якого використання мобільних засобів та інтернету для роботи і навчання є цілком природнім. Дистанційна освіта – це методологія навчання вільна від обмежень, пов’язаних з місцем і часом. Також важливим є індивідуальний темп навчання і можливість навчатися в зручних і комфортних умовах [2]

Дистанційна освіта з використанням Інтернет-технологій це галузь, що динамічно розвивається. Спочатку основна увага приділялася методиці